

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kádár Kinga ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Karsai Dániel Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Karsai Dániel András ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. november 27. napján kelt 22.P.22.196/2018/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt és az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000 (Negyvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a ..., ... és ... napjain írt - számos címzetthez eljuttatott - e-mailjeiben annak valótlan állításával, hogy a ... felújításánál 1,2 milliárd forintnyi közpénzzel kapcsolatban sikkasztás történt volna, megsértette a jóhírnévhez való jogát. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, továbbá elégtétel adására, valamint 1.000.000 forint sérelemdíj és perköltség megfizetésére kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását indítványozta. Előadása szerint az általa írt e-mailek nem tartalmazzak valótlan tényállításokat, azok véleményét fogalmazzák meg a ... működésével kapcsolatban. Nyilatkozata érékeléséhez elengedhetetlen a kifogásolt kijelentések szövegkörnyezetben történő értékelése, a szövegösszefüggések vizsgálata. Csupán az első e-mail tartalmaz sikkasztásra vonatkozó utalást, de nem tényállítás, hanem véleménynyilvánítás formájában. A saját - tényekkel alátámasztott - véleményét, panaszát fogalmazta meg elektronikus leveleiben, neményt állított, pusztán egy gyanút vetett fel. Véleménye közügyek vitatásával kapcsolatos, a felperes tūrési kötelezettsége ezért a perbeli esetben fokozottabb.

A felperes nem bizonyította továbbá, hogy bármilyen hátrány érte az e-mailek folytán, a címzettek a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján semmilyen érdeklődést nem tanúsítottak az azokban foglaltak iránt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 190.500 forint perköltséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 60.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában ismertette a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdéseiben, 2:43. §-ában, 2:45. § (2) bekezdésében, 2:51. § (2) bekezdésében, 3:1. §-ában foglaltakat.

Rögzítette, hogy a felperes összességében a sikkasztás vonatkozásában kérte a jogsértés megállapítását, így a keresetlevélben idézett szövegrészeket annak tükrében vizsgálta, hogy ezekkel az alperes a sikkasztás tényét állította-e.

A sérelmezett tartalmakat a teljes szöveggel összevetve arra a következtetésre jutott, hogy az elektronikus levelek egy fürdővendég panaszát fogalmazták meg. A felperes nagyrészt a ... működését, üzemeltetését, a szolgáltatások színvonalát, minőségét kifogásolta, arra utalva, hogy bár a fürdő felújítására 1,2 milliárdnyi közpénzt költöttek, az lényegesen rosszabbul működik, mint a felújítást megelőzően. Ezzel összefüggésben tette fel a kérdést a felperes, hogy mire került elkötésre az 1,2 milliárd forint. Az első e-mailben ugyan valóban felvetette a sikkasztás lehetőségét, ez azonban nem egyenértékű azzal, mintha tényként állította volna, hogy a felperes közreműködésével sikkasztás történt. A további két e-mailben pedig a sikkasztásra vonatkozóan még csak ilyen tartalmú felvetés sincs.

Az alperes véleménynyilvánítási szabadságának körébe tartozik, hogy a ... működését, üzemeltetését jónak, vagy rossznak minősíti, a jogi személy felperes az ezzel kapcsolatos igen markáns, negatív véleményeket is köteles tölteni, tekintettel arra, hogy a becülethez való jog jellegénél fogva csak természetes személyt illethez. A perben nem volt jelentősége annak, hogy a ... ténylegesen jól vagy rosszul működik, ez egyébként sem bizonyítható.

Az első e-mailben megfogalmazott, sikkasztásra vonatkozó rész nem tekinthető tényállításnak, pusztán egy felvetésnek, intézkedéskérésnek az alperes részéről, az tehát a felperesre vonatkozó sértő, valótlán tényállítást nem tartalmaz.

Nem volt megállapítható az sem, hogy a felperest az e-mailek folytán bármilyen hátrány érte volna. Önmagában az a körülmény, hogy az alperes az e-maileket nagy számú címzettnek továbbította, nem bír jelentőséggel, tekintettel arra, hogy semmilyen adat nem merült fel arra nézve, miszerint az e-mailekkel összefüggésben bármilyen intézkedés történt volna, avagy arra bármely címzett reagált volna.

A felperes által kifogásolt tartalmak nem minősülnek tényállításnak, a felperes a három e-mailből néhány mondatot ragadott ki, melyek önmagukban, a teljes szöveg vizsgálata nélkül nem értelmezhetőek.

A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az alperes által a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően igazolt perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte tekintettel arra, hogy az ügyben az alperes jogi képviselője egy írásbeli ellenkérelmet, valamint egy rövidebb viszontválaszt terjesztett elő, a perben egy rövid tárgyalás megtartására került sor, a jogvita a becsatolt iratok

tartalma alapján - további bizonyítás lefolytatása nélkül - elbíráható volt.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes és az alperes is fellebbezéssel éltek.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást, az alperes perköltségben marasztalását kérte.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének a), c) és d) pontjaiban foglaltakra alapította.

Álláspontja szerint az alperes az elektronikus leveleiben azt a valótlan tényt állította, hogy a ... felújításával kapcsolatban 1,2 milliárd forint közpénz vonatkozásában sikkasztás történt.

Tény, hogy az alperes a hivatkozott e-mailjeiben a ..., illetve annak működését számtalan kritikával illette. A megfogalmazott kritikák nagy részével nem ért egyet, amiről az alperes válaszlevélben tájékoztatást is kapott, bár ennek a per szempontjából nincs jelentősége.

Az e-mailek teljes szövegét vizsgálva, a szövegösszefüggéseket értelmezve a kiragadott mondatok tényállítások, azokat nem lehet csak erős véleménynek tekinteni. A sértő, valótlan tényállításokat jogi személyként sem köteles tűrni.

Ha a sikkasztás kifejezést az alperes csak az első e-mailjében használta is, ezen e-mailek tartalmát a teljes szöveggel összevetve, továbbá tekintettel arra, hogy ezen elektronikus leveleket az alperes több mint 100 címzettnek küldte meg, akik ismerve az első e-mail tartalmát a további e-maileket az első e-mail folytatásaként kezelhették, a második és harmadik e-mail tartalmát összefüggésbe hozhatták az első e-mailel. Így egyértelművé válik, hogy a második és harmadik e-mailben írtak az első elektronikus levélben említett 1,2 milliárd forint közpénzzel kapcsolatos sikkasztáshoz kapcsolódnak.

A perbeli esetben a sikkasztásra, a "pár száz, ezer milliócska" eltűnésére vonatkozó közlések - a bizonyíthatósági teszt alapján - tényállítások, azok valótlanok és alkalmasak jóhírnevének sérelmére.

Az elsőfokú bíróság tehát a lefolytatott bizonyítás alapján okszerűtlen következtetést vont le.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, a felperes által részére fizetendő perköltség összegének az elsőfokú eljárás során általa igazolt és igényelt 381.000 forintra történő felemelését, a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1) bekezdésére alapította.

Előadása szerint az elsőfokú ítélet perköltséget megállapító rendelkezése megsértette a Pp. 80. §-ában és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (Ükr.) 2. § (2) bekezdésében foglaltakat.

Az ügyben a Pp. 81. § (5) bekezdésének megfelelően csatolta és a tárgyalás során kiegészítette az eljárásban keletkezett költségeiről készült és okiratokkal alátámasztott költségjegyzékét.

Az általa költségként elszámolt eljárási cselekmények és a benyújtott beadványok megfelelnek a Pp. 80. §-a által támasztott követelményeknek, azok a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben álltak és felmerülésük szükségképpen volt.

A kereset kézhezvételét követően köteles volt az írásbeli ellenkérelem előterjesztésére, hiszen el akarta kerülni, hogy a bíróság a Pp. 181. § (1) bekezdése értelmében bírósági meghagyást bocsásson

ki. A felperes 8 oldalas keresete négy kereseti kérelemből állt, amelyek mindegyikére érdemben reagálnia kellett. A beadvány megírását kutatómunka és iratelemzés előzte meg, valamint maga a beadványszövegezés is időigényes feladat. Ezen tevékenységre fordított 10 óra nem tekinthető túlzottnak.

A viszontválasz előterjesztése szintén szükséges perbeli cselekményt volt, ugyanis a Pp. 201. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése értelmében ebben a beadványban nyilatkozott arról, hogy az ellenkérelemben szereplő tény-, illetve jogállításokat, kérelmeket, továbbá a bizonyítékokra, bizonyítási indítványokra vonatkozó állításokat mennyiben és milyen okból vitatja. Ezt a beadványt is köteles volt tehát előterjeszteni, ennek hiányában ugyanis a felperes által előterjesztett válasziratban állítottak nem vitatottnak minősültek volna. A felperesi válaszirat még a keresetlevélnél is terjedelmesebb - 9 oldalas - volt, a viszontválasz a maga 8 oldalával nem tekinthető rövidebb tartalmúnak. Az e vonatkozásban felszámított 3 munkaóra megfelel a Pp. 80. §-a szerinti követelményeknek.

A tárgyaláson a fél szintén köteles részt venni, ugyanis a tárgyalás elmulasztását a Pp. 190. § (2) bekezdése és 223. § (3) bekezdése szankcionálja. E vonatkozásban jogszerűen számította fel a 2 órányi óradíjat költségként. Ez az igény független az eljárási cselekményektől, illetve azok bonyolultságától, pusztán a megkezdett órák alapján elszámolt költségként értelmezendő. A tárgyaláson szakmai vita folyt a felek között, így jogi képviselője érdemi munkát végzett. Az elsőfokú eljárásra összességében felszámított 15 munkaóra kifejezetten takarékos és hatékony munkavégzést jelent.

A közte és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj nem eltúlzott, a Ptk. 6:59. § (2) bekezdésében, illetve az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (Ütv.) 30. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a szerződést kötő felek a megbízó által fizetendő megbízási díjat szabadon állapíthatják meg. A megbízási díjat az adott ügy sajátosságaira tekintettel állapították meg, az megfelel a mai gyakorlatban alkalmazott ügyvédi óradíj trendeknek.

A perbeli esetben az Ükr. 2. § (2) bekezdése nem alkalmazható ugyanis a felszámított munkadíj arányban állt a tényleges ügyvédi tevékenységgel.

Amennyiben az elsőfokú bíróság mégis mérsékelhette a felszámított munkadíjat, eljárása úgy sem volt jogszerű, tekintettel arra, hogy a döntését - az Ükr. 2. § (2) bekezdésében foglalt követelményt megsértve - nem indokolta meg kellőképpen. A perköltség mérséklésének alapjául rögzített két és fél sor világos és okszerű indokolásnak nem minősíthető, mivel abból nem derül ki, hogy e körben az elsőfokú bíróság valójában mire alapította a mérséklést.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletnek a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján történő helybenhagyását, a felperes a másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta azzal, hogy a perköltség vonatkozásában előterjesztett fellebbezését mindenben fenntartja.

Előadása szerint a felperes az álláspontjának teljes alaptalanságát maga ismeri el, amikor fellebbezésében előadja, hogy az e-mailekből kiragadott mondatokat próbált személyiségi jogot sértő közléseknek beállítani. A szövegkörnyezetből ugyanakkor egyértelmű, hogy soha nem állította senkiről, hogy sikkasztást követett volna el. A kifogásolt közlések nem tényállítások, a felperes nem bizonyította, hogy az e-mailek folytán bárminemű kár érte.

A sérelmezett tartalmakat az Alaptörvény 28. cikkében írt józan ész szerint nem lehet másként

értelmezni, mint erős kritikának, ami egy jogállamban megengedett.

A felperes és az alperes fellebbezése is alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó, a Pp. 380. §-ában megjelölt körülményt nem észlelt, az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel így a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó anyagi jognak megfelel, a bizonyítás eredménye nem okszerűtlen a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés nem vonható le, felülmérlegelésnek nincs helye. Mindezekre tekintettel - a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjaira alapított - felperesi fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket teljes körűen ismertette, azokra a Fővárosi Ítéltábla csupán visszautal.

A felperesi fellebbezésben írtakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy mindekinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

Az Alkotmánybíróság a 30/1992. (V. 26.) AB határozatában kifejtette, majd több döntésében [36/1994. (VI. 24.), 7/2014. (III. 7.) AB határozatok] megerősítette, hogy „A szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték és igazságtartalmára tekintet nélkül védi.” „A véleménynyilvánítás szabadságának külső korlátai vannak csak; amíg egy ilyen alkotmányosan meghúzott külső korlátba nem ütközik, maga a véleménynyilvánítás lehetősége és ténye védett, annak tartalmára tekintet nélkül.”

Vagyis az egyéni véleménynyilvánítás, a saját törvényei szerint kialakuló közvélemény, és ezekkel kölcsönhatásban a minél szélesebb tájékozottságra épülő egyéni véleményalkotás lehetősége az, ami alkotmányos védelmet élvez. Az Alkotmány a szabad kommunikációt - az egyéni magatartást és a társadalmi folyamatot - biztosítja, és nem annak tartalmára vonatkozik a szabad véleménynyilvánítás alapjoga. Ebben a processzusban helye van minden véleménynek, jónak és károsnak, kellemesnek és sértőnek egyaránt, különösen azért, mert maga a vélemény minősítése is e folyamat terméke.

Az értékítéletre, az egyén személyes véleményére a véleménynyilvánítási szabadság minden esetben kiterjed, függetlenül attól, hogy az értékes, vagy értéktelen, igaz, vagy hamis, érzelmen, vagy észérveken alapul.

A szólásszabadság különleges védelmet követel akkor, amikor a közügyeket, a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó, a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. Ilyen esetben a véleménynyilvánítás szabadságának szűkebb körű korlátozása felel meg a demokratikus jogállamból fakadó követelményeknek.

A véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat, jellemzés, nézet és kritika szabadságát foglalja magába, de az alkotmányos védelem nem vonatkozhat a tények meghamisítására.

A szintén alkotmányos oltalom alatt álló emberi méltóság, becsület, jóhírnév azonban az értékítéletben megnyilvánuló véleménynyilvánítási szabadság külső korlátja lehet.

A perbeli jogvita elbírálása során kiemelt jelentőséggel bír az, hogy az alperes a sérelmezett e-mailjeiben - a közügyek szabad vitatásának keretei között - közpénz felhasználásával, a ... működésével, ennek keretében a fürdő ... kezdődött felújításával, az arra biztosított 1.2 milliárd forint közpénz hovaforrásával kapcsolatban nyilvánult meg.

Elektronikus leveleiben élesen kritizálta a fürdő felújítást megelőző és azt követő működését, a felújítás során elvégzett munkák minőségét, a fürdő személyzetének hozzáállását, tevékenységét.

Első e-mailjét panaszlevélként, intézkedés kérésként aposztrofálta, részletesen leírva a „több mint egy évtizede” folytatólagosan megtapasztalt helyzetet.

Hangot adott azon véleményének, hogy „a különböző vizes sportlétesítmények élére olyan üzemeltető szervezetek és általuk delegált személyek vannak kijelölve, akik semmilyen érdekeltséget nem mutatnak ezeknek a létesítményeknek a minimálisan elfogadható üzemeltetésében, tevékenységükkel így nem csak a saját intézményük, de az egész hazai fürdőkultúra, egy egész népgazdasági ág (idegenforgalom) nemzetközi jó hírét ássák alá, károsítják meg súlyosan, saját vendégeik mellett”.

Részletesen leírta, hogy 2007-től kezdődően - saját meglátása szerint - miként romlott le a fürdő működése, a nyújtott szolgáltatások színvonala. Ennek keretében említette fel az 1,2 milliárd forintos, ... kezdődött rekonstrukciót, feltéve azt a kérdést, hogy „vajon mit kapott a fürdő és mit kaptunk mi, adófizető, évek, évtizedek óta hűséges fürdővendégek ennyi közpénzráfordítás után...”

Ezt követően kérte a szakminisztert, hogy „végezzen részletes vizsgálatot a ... működésével, működtetésével kapcsolatban, különös figyelemmel a vásárlói panaszokra, a panaszkönyvek, véleményláda tartalmára.” Felvetette azt, hogy - amennyiben a vizsgálatok alapján az illetékes miniszter egyetért vele abban, miszerint „indokolatlanul lett 1,2 milliárd forint elkölve a fürdőre, ... tegye meg a büntető feljelentést, „különösen nagy értékben elkövetett sikkasztás miatt”.

Az alperes levelében nem állítja tényként, hogy sikkasztás bűncselekménye valósult meg a felperes közreműködésével, csupán a részletesen felsorolt panaszainak kivizsgálását és azok alapossága esetén a szükséges intézkedések megtételét indítványozza.

A további két - ... és ... - e-mail megírására a felperest az indította, hogy a szakminiszter az első elektronikus levelére nem reagált, annak alapján érdemi vizsgálat nem indult, intézkedések nem történtek.

Ezekben a levelekben ismételten élesen kritizálta a fürdő működését, felemlítve, hogy vele szemben - a fürdőben tanúsított magatartása miatt - a rendőrség, a fürdő vezetésének jelzése alapján - jogtalanul - garázdaság szabálysértése miatt eljárást indított. Ezek az e-mailek a sikkasztás vonatkozásában további felvetést nem is tartalmaznak, csupán az alperes által sérelmezett intézkedéseket sorolják fel.

A kifogásolt elektronikus levelek - azokat a PK 12. számú állásfoglalás alapján szövegösszefüggésükben vizsgálva, a kifogásolt közléseket összefüggésükben, valóságos tartalmuk szerint, a társadalmilag kialakult közfelfogásra is figyelemmel értékelve - sem egyenként, sem összességükben nem állítanak olyan tény, hogy a felperes sikkasztás bűncselekményét követte el. Csupán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy bűncselekményt csak természetes személy tud elkövetni, konkrét bűncselekménnyel konkrét személyeket pedig az alperes nem vádolt meg, az általánosság szintjén mozgó közlései személyiségi jog sértés megállapítására alapot nem adnak.

Tény, hogy az alperes erős, a ..., így a felperest is negatív színben feltűnítő véleményt fogalmazott meg a kijelentéseivel, e-mailjei a felperesre nézve kedvezőtlen, kellemetlen értékítéletet tartalmaznak, mindez azonban a jogszerű véleménynyilvánítás keretein belül marad. Az első e-mailjében gyanú szintjén veti fel a sikkasztás megvalósulását, nyilatkozata az általa tapasztaltak alapján kialakult álláspontját tükrözi.

A kijelentések megalapozottságának vizsgálata, annak megítélése, hogy az alperes által leírtak tartalma helyes, vagy helytelen, jelen bírósági eljárás kereteit meghaladja.

A felperesnek a közpénzek felhasználásával kapcsolatos tevékenysége körében az esetlegesen kellemetlen, éles támadásokat is fokozottan kell tűrnie.

Az elsőfokú bíróság tehát a felperes keresetét jogszerűen utasította el.

A másodfokú bíróság alaptalannak találta az alperes fellebbezését is. Az elsőfokú ítéletnek a felperes által az alperes részére fizetendő perköltség összegére vonatkozó rendelkezése nem sérti a Pp. 80. §-ában, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésében foglaltakat.

A Pp. 80. §-a szerint a perköltség a félnél - a perben vagy azt megelőzően - a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült minden költség, ideértve a bíróság előtt történő megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesést is.

A 81. § (1) bekezdése szerint a fél a perköltsége megtérítését annak felszámításával kérheti.

A (2) bekezdés értelmében a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg - szükség szerint - okirattal is igazolni kell. A bíróság által az eljárást befejező határozatban meghatározható költség az annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással is felszámítható.

Az (5) bekezdés szerint a jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét kizárólag jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján számíthatja fel.

A Pp. fenti szabályai szerint az okozatosság és a szükségesség elve mentén dönthető el, hogy egy költségfajta, illetve annak igényelt mértéke a fél oldalán perköltségként figyelembe vehető-e.

A perben az alperes ügyvédi költségeit kívánta érvényesíteni a felperessel szemben.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (Ükr.) rendelkezik, amelynek 2. § (1) a pontja értelmében az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a közte és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét számíthatja fel.

Az Ükr. 2. § (3) bekezdése feljogosítja a bíróságot, hogy az így felszámított összeget - indokolt esetben - mérsékelje, amennyiben az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles.

A perbeli esetben az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének - ha tömören is - eleget tett, érveléséből kitűnik, hogy az alperes által - a Pp. 81. § (5) bekezdése szerint az erre rendszeresített költségjegyzék előterjesztése útján - felszámított ügyvédi költséget nem találta arányban állónak a jogi képviselő által ténylegesen kifejtett tevékenységgel, tekintettel a benyújtott beadványok számára és az ügyben megtartott egyetlen tárgyalás rövidségére, valamint arra, hogy a perben további bizonyítás - a csatolt okiratokon kívül - nem vált szükségessé.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az írásbeli ellenkérelem, valamint a viszontválasz előterjesztése, a tárgyaláson való részvétel - a Pp. 181. § (1) bekezdésében, 201. § (5) bekezdésében, 190. § (2) bekezdésében és 223. § (3) bekezdésében írt jogkövetkezmények elkerülése érdekében - kötelezettsége volt.

Az alperes és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben kikötött 20.000 forint+áfa/munkaóra ügyvédi munkadíj eltúlzottnak nem tekinthető.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor jogszerűen tette vizsgálat tárgyává, hogy az elsőfokú eljárásra vonatkozóan ezen összeg alapulvételével 15 munkóra számítottan igényelt költség arányban áll-e az elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A másodfokú bíróság a periratok áttanulmányozása alapján arra a megállapításra jutott, hogy az adott ügy kifejezetten egyszerű megítélésű, az arra való felkészülés, az azzal kapcsolatos eljárás hosszas és bonyolult ügyvédi munkát nem igényelt. Az írásbeli ellenkérelem, illetve a viszontválasz elkészítése ugyan szükséges volt, arra vonatkozóan azonban 15 munkóra felszámítása eltúlzott és - a keresetlevél és a felperesi válaszirat hosszúságától függetlenül - szükségtelen és indokolatlan volt. Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy az ellenkérelem, illetve a viszontválasz hosszának nem kell igazodnia a felperesi beadványok hosszúságához, a felek Pp. által előírt kötelezettsége az, hogy az ügy bonyolultságához igazodó terjedelmű, az ügy elbírálásához szükséges, adekvát jogi reakciót tartalmazó beadványokat terjesszenek elő. Önmagában a beadvány hosszúsága a felszámítható ügyvédi díj mértékét emelő tényezőként nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú eljárásban egy tárgyalás megtartására került sor, amely mindösszesen 37 perc hosszúságú volt, azon a felek érdemi szakmai vitát nem folytattak. A felek a bizonyítási kötelezettségükkel tisztában voltak, az írásbeli nyilatkozataik fenntartására vonatkozó előadásukat követően az elsőfokú bíróság a perfelvételt lezárta, az érdemi tárgyalást nyomban megtartotta, a felek további nyilatkozatai hiányában a tárgyalást berekesztette és ítéletet hozott.

Mindezen körülmények mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság 7,5 munkóra figyelembevételével megállapított elsőfokú perköltség összege indokolatlanul alacsonynak nem tekinthető, az összecszerűség felülmérlegelésére jogszerű lehetőség nem volt.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A peres felek fellebbezése nem vezetett eredményre, nem volt ugyanakkor figyelmen kívül hagyható, hogy az alperes kizárólag a perköltség vonatkozásában terjesztett elő fellebbezést. Mindezek alapján a pernyertesség pervesztesség aránya a másodfokú eljárásban 80-20%-ban állapítható meg a felperesre terhesebben.

Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla - a Pp. 83. § (1) és (2) bekezdése alapján - a felperest kötelezte az alperes részére másodfokú perköltség megfizetésére. A Pp. 81. § (5) bekezdése szerint a jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét kizárólag jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján számíthatja fel. Az alperes a másodfokú eljárásban is csatolta a 31/2017. (XII. 27.) IM rendelet által rendszeresített költségjegyzéket, költségeit összesen 6 munkóra alapulvételével kívánta felszámítani, munkaóránként 20.000 forint + áfa díjat érvényesítve.

A másodfokú bíróság a fenti összeget mérsékelte, tekintettel az alperesi képviselő által ténylegesen kifejtett tevékenységre, arra, hogy a perköltséget érintő fellebbezésen túl az alperes egy rövid fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, a másodfokú tárgyaláson megjelent, ott rövid nyilatkozatot tett.

Nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság két munkóra alapján járó fellebbezési költség megfizetésére kötelezte a felperest az Ükr. 2. § (1) és (2) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján.

Eredménytelen fellebbezése folytán a felperes és az alperes is köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 80.000, illetve 15.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. és 3. §-ában foglaltak szerint.

Budapest, 2019. március 19.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.

A kiadmány hitelül:
tisztviselő